

MISSA DE LES SANTES
PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DE MATARÓ
Homilia del P. Josep M. Soler, Abat de Montserrat
27 de juliol de 2008
1R 3, 5.7-12; 2C 4, 7-12.5, 8-10; Mt 13, 44-52

Rd. Sr. Rector, Rd. Sr. Vicari episcopal, preveres i diaques concelebrants,
II. Sr. Alcalde, H. Sra. Consellera, i digníssimes autoritats,

Estimats germans i germanes tots en el Senyor:

A la primera lectura, hem sentit com Déu lloava Salomó perquè no li havia demanat ni llarga vida, ni riquesa, ni tampoc un càstig per als seus enemics, sinó *discerniment per entendre la Paraula de Déu* i així poder distingir *el bé del mal* i actuar amb *justícia*. És, també, el que ens cal a nosaltres per entendre i fer vida les paràboles que acabem d'escoltar; i per tenir la joia de què parla Jesús en aquest fragment de l'Evangelí que hem llegit. No és fàcil, però, en el nostre context social, descobrir que *el Regne del cel és un tresor* i que cal desprendre's de tot per tenir-lo. No és fàcil considerar que *el Regne del cel és una pedra preciosa* i que, després d'experimentar l'alegria per la troballa, val la pena vendre-ho tot per poder-la comprar. Aquesta troballa del *Regne del cel* vol dir haver descobert la sobirania de Déu sobre el món i, per tant, vol dir haver descobert l'Evangelí de Jesús com a font de vida, de joia, de sentit, d'esperança. I vol dir, encara, haver descobert que l'Església, malgrat els pecats i les limitacions dels seus membres, és el lloc ordinari on es troba el *camp*; el lloc on hi ha el *tresor* per a cada persona i la causa de la felicitat més fonda; vol dir haver descobert, per tant, que l'Església és el lloc normal d'inserció en el *Regne del cel*.

Molts dels nostres contemporanis, fins dels nostres familiars i amics, no creuen que valgui la pena donar res per aconseguir el *Regne*. Ni veuen que una vida segons l'Evangelí pugui ser la font de la joia que tothom cerca. Al contrari, pensen que l'Església no sols no aporta la joia sinó que és difusora d'una doctrina que comporta repressió, pessimisme i por. Per començar, ens farà bé, per tant, a nosaltres, cristians, de preguntar-nos, davant la decisió coratjosa de les màrtirs que avui celebrem, si considerem la nostra fe cristiana com un *tresor* que hem trobat, si la considerem una font de joia i una llum que ens ajuda a distingir *el bé del mal*, una llum que ens allibera i ens orienta en el pluralisme ideològic de la nostra societat, que no sempre sap distingir adequadament què està bé i què està malament. També nosaltres podríem caure en la visió negativa de la fe cristiana, assetjats com estem per tantes posicions oposades i crítiques. O bé, encara, podríem tenir la temptació de cedir a la comoditat de no haver de donar res a canvi de pertànyer al *Regne*. Per això, com Salomó, hem de demanar que Déu ens doni *la gràcia de saber escoltar per saber destriar el bé del mal* i poder viure segons *la justícia* de l'Evangelí, que és tant com dir, viure segons el voler de Déu.

Esteu celebrant els mil anys de la parròquia de Santa Maria. Mil anys, com a mínim, de continuïtat d'una comunitat cristiana arrelada en aquest lloc que ha donat origen a la ciutat. Fa mil anys que aquí i ha cristians i cristianes que han rebut la fe com un *tresor*, que han procurat viure-la amb coherència i amb joia fent *el bé* i venent *el mal*; mil anys que molts dels vostres avantpassats han tingut la fe cristiana com a primer valor i no hi han anteposat res, fins i tot qual ha calgut l'han anteposada a la vida corporal.

Però la presència cristiana en aquest lloc, com ja sabeu, ve de més antic. La vostra Festa Major de Les Santes ens porta la memòria de Santa Juliana i Santa

Semproniana i, per tant, de la primera evangelització del nostre país –amb personalitats com la de Sant Fèlix de Girona i Sant Cugat (del qual avui se celebra la festa) o Santa Eulàlia--; ens porta a la memòria el compromís cristià que demanava la fe cristiana en un context pagà, amb la incomprensió social que de vegades suposava i el risc de la vida que podia comportar. Elles van considerar la descoberta de Jesucrist i la llum del seu Evangeli com un *tesor* al qual no havien d'anteposar res, ni tan sols la seva vida. No eren pas fetes d'una pasta diferent de la nostra. Tenien les seves qualitats i les seves febleses. Segur que com sant Pau, en el text que hem llegit, eren conscients que portaven aquest *tesor en gerres de terrissa*. El *tesor* de la fe i de la gràcia en la feblesa del cos i de la psicologia humans. A causa de la seva fe es van veure perseguïdes, això els suposà portar en el seu *cos els senyals* de la passió de Jesús. Però, també, eren conscients –i per això perseveraren fins al final—que en la seva *carn mortal* s'hi manifestava *la vida de Jesús*. Per això, al moment d'*emigrar del cos* a través del martiri, malgrat els dificultats i les sofrències, van acceptar la mort –és a dir, *anar a viure amb el Senyor*-- i així rebre d'ell la corona, la participació de la seva victòria i de la seva joia pasqual en la comunió del cel.

Des d'allí us són patrones, protectores per mitjà de la seva intercessió unida a la del Crist; ho són tant de la comunitat cristiana que viu a Mataró com de tota la vostra ciutat. Per aquest patronatge feu festa cada any, agraint la seva sol·licitud fraterna envers vosaltres, lloant la seva fermesa fins a la mort i renovant la vostra pregària adreçada a elles per les vostres necessitats i les de tots els ciutadans, sigui quina sigui la seva fe. I feu bé. Feu bé de celebrar, en aquesta avinentesa, un culte solemne al Déu Trinitat que us les ha donat com a patrones i models en el seu disseny d'amor sobre vosaltres; un culte que comporta una part musical molt característica i que parla tant al vostre cor. Però, per més que això estigui molt bé, no n'hi ha prou a recordar-les, a honorar-les, a donar-los gràcies, a suplicar la seva ajuda. Cal que imitem el seu testimoniatge, com l'ha imitat la comunitat cristiana de Mataró al llarg dels segles. Celebrem unes santes màrtirs. És a dir, unes dones que van ser testimonis radicals de Jesucrist en un ambient hostil, i que ho van ser fins al do de la vida.

El nostre context és molt diferent del que elles van viure. Però el *tesor* de la fe que hem rebut i la joia que aquesta fe suscita en nosaltres, els hem de testimoniar als nostres dies. Primer a l'interior de la mateixa comunitat cristiana, buscant una vida fraterna cada vegada més intensa centrada en l'amor i en l'ajuda mútua; farem atraient la fe cristiana si tothom veu que ens estimem i que sabem viure la unitat en la diversitat. Però, tampoc, no hem de tenir por de testimoniar en la nostra societat, que en bona part és postcristiana, la nostra fe, les nostres conviccions arrelades en la paraula de l'Evangeli, inclosa la visió de la persona humana i de les relacions socials que se'n deriven. Ens caldrà fer-ho, de vegades, en un context indiferent i fins i tot contrari a la fe i a la visió transcendent de la realitat, contrari també a l'Església. És aquí on hem d'aprendre de les nostres Santes la fidelitat en l'adversitat, la valentia i la convicció. Sense imposar res, però fent atractiva la bellesa de la fe cristiana als qui no la comparteixen. Estant oberts a tothom amb respecte i col·laborant compromesament amb els qui tenen altres conviccions religioses o no són creients, a la construcció d'una societat més justa i solidària, en la qual s'esborrin totes les formes de marginació i de pobresa. Els cristians, tanmateix, estem convençuts que l'Evangeli és Bona Notícia per a tothom, per això és l'hora del testimoniatge cristià ofert a tothom com un servei. Perquè puguem bastir una ciutat humana esponerosa i oberta a totes les seves potencialitats, cal que tothom hi aportï el bo i millor; també, per tant, la visió cristiana de les coses. Aquesta és la laïcitat ben entesa que hem d'afavorir en el moment actual. Amb la gràcia, doncs, d'aquesta eucaristia, amb l'ajut de la pregària intercessora de santa Juliana i santa Semproniana, ajudats per una comunió eclesial convençuda, hem de ser testimonis joiosos del Crist en la societat actual; joiosos, humils i desacomplexats. Malgrat el que pot semblar de vegades, les persones de la

nostra societat no estan secularitzades; d'una forma o altra tothom té una recerca religiosa en el fons del cor, que no és altra que una set d'amor, de felicitat, d'infinít, i, per tant, de Déu. I nosaltres sabem que això només pot ser saciat en Jesucrist. Oferim-ho a la nostra societat plural i inquieta per tantes coses com un servei joíós i constructiu.